

קווי החנייה הצהובים של האוטובוסים וקריהחנייה הלבנים של המוניות נעלמו מן העין. הם הוסתרו על ידי רגליהם של אלפי בני אדם שישבו על שפת המדרכה משך כל שעות הבוקר. רבים הצטיידו בכריס, עיתונים וספרים.

שניים שאוכזבו

גם ועדת העדלאידע היתה מוכנה. בעיה אשר עמדה לפניה משך החודשים המרובים של ההכנות הקדחתניות: כיצד להיפטר מן התקציב בן 100 אלף הירות • בצורה היעילה ביותר.

דיעות חברי הוועדה נחלקו מן הרגע הראשון: ברוך אגדתי, המארגן הכללי-נשכח של העדלאידעות הראשונות בימי מאיר זינגוף, טען כי הקארניבאל הפורימי צריך להיות חגיגה עממית, לא רק מסע של תפארת, שהינו בעל חשיבות משנית. הוא הציע לארגן מחולות ברחובות, משחקים המינימים. אולם שאר חברי הוועדה התנגדו להצעות. אגדתי עזב את היעדה במרירות, אך בתקציב פות.

הוא לא היה היחיד שעזב את ישיבות הוועדה ברגש של אכזבה. אמרפאנטאיות אר, שירך כדחי הנגב, סוליימאן אל-הווייל, הציע להביא את גמליו, סוסיו ופרשיו המארי מנים לשם עריכת פאנטאיות המוניות ברחובות תל-אביב. הוועדה סירבה בכל תוקף. ההצעה כולה נראתה לה אקוטית מדי.

אולם איש לא היה יכול להאשים את ועדת העדלאידע בחוסר דמיון. כאשר ישבה הוועדה לרון בתפאורות "על כנפי נשרים", היעלתה הצעה מקורית: אפשר לקצץ את התקציב אם יאפרו לידים אשכנזים כתימנים, יציגו אותם לפני הקהל כעולי מרבדהקסמים.

הנסיכון נכשל עוד בשלב הראשון: הילדים האשכנזים פשוט לא יכלו לבטא את האותיות עין וחית כהלכה, והמארגנים נאלצו להביא תימנים של ממש, להציב אותם על כנפיו האפורות של הנשר הענקי, אשר ריחף לאיטי לאורך רחובות תל-אביב.

לכל צפייה יש גבול, וככל שהצפייה שקטה יותר, כן הולכת הסבלנות וקצרה. מאחר שלא הושמעה כמעט כל מוסיקה נמתחה

20 אלף לירות הוקצבו עליידי עיריית תל-אביב. השאר נתרס עליידי חברות מסחריות ותעשייתיות, שראו בקרניבאל הזדמנות מצויינת לפרסומת.

זוג מוצלח, אריק ומרים גינס מלונדון, התוולכו מחופשים ברחובות תל-אביב, לא הוכרו אפילו על ידי ידיהם הוותיקים.

אפאש נפגש עם אפאשית באחד הנשפים הפרטיים, שופעי העלציות שנערכו בתל-אביב.

יום א' נבחרה לאה אלכסנדרוביץ (23), חטור בתי-הגוף, כאשר המלכה בנושא, שנערך עליידי הליגה למלחמה בשחפת, בשיתוף עם השבועון לאשה. למחרת (ביום ב') בבוקר כבר התנוססה תמונתה של לאה בלבוש מלכותי על שער השבועון לאשה, שנמכר בכל דוכני העיתונים ברחבי המדינה. תמה עובד-צינוקגורפה חתיק: "כיצד יכלה מער"כת השבועון לעשות כל זאת ביום אחד? כיצד יכלו הם לפתח את התמונות, להביא גלושה כה גדולה, להדפיס את השבועון ולהפיצו למחרת בבוקר? פשוט אינני יכול להבין איך אפשר לעשות זאת!" הוא סרב להאמין כי אפשר שהבחירות סודרו מראש.

קרניבאל, או לא קרניבאל, אך תל-אביב לא זכרה שבוע כה עליו מזה שנים רבות. שירי הפנים הדורכים התרופפו, חייכו לעבר זרים. בני-אדם החליפו הלצות, פרצו מפעם לפעם בצחוק רונן בשוטטם עליפני הרחובות.

המרפסות הפכו פתע לנכסים יקרים ביותר. היום הראשון של הקרניבאל היה גם יומה האחרון של המלחמה הקרה: הקרב על רחובות תל-אביב, בהם עבר מסלול העדלאידע, שהתנהל מגג לגג, ממרפסת למרפסת.

מלחמת המרפסות

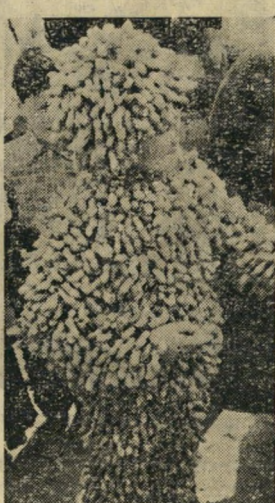
קרב המוני החוגגים נפוצה הלצה כי באחד העתונים היומיים התפרסמה מודעה מיוחדת במינה: "נערה בעלת מרפסת ברחוב ביהודה מעוניינת להכיר צעיר בעל חילה בצלה". אלפי בני-אדם החליטו פתאום לבקר אצל ידיהם, המתגוררים ברחובות בן יהודה, אלנבי, או דיונגוף.

שאלת השבוע: "אולי יש לך עוד מקום אחד על המרפסת?" תשובת השבוע: "מצ" טע, המרפסת מלאה עד אפס מקום."

אף על פי כן היו הבתים עמוסים בני-אדם, שהמינו בלהיטות להתחלת התהלוכה. רבים מהם תפסו מקומות נוחים עוד בשעות הבוקר המוקדמות, אף על פי שהם לא נתנו שינה לציניהם בלילה הקודם: "לא נורא. כאשר הכל יגמר, ניכל לנוח כהגון."

מיכר דיונגוף, שהארה מסיבב בזרקורים חזקים, התמלאה נוער. המזרקה המוכרת לא נראתה: הברכה כוסתה קרשים, הפכה לרחבת ריקודי-עם, שימשה זירת מפגן לתנועות הנוער.

הוצג עליידי בתי-הספר, למשתתפי עדלאידעת-הילדים. מרכז התעניינות אחר היה היסלר ליד פיצצת האטום — ממוצגי מקיי (למיטה משמאל)

החתול השחור (למעלה משמאל), דבורה כהן (3), היה נורכו ההמון שנאסף בזונה-פארק היפאי לרגל הפורמיאדה — מחזה, שי

